

FRANTIŠEK KOTLETA

BRATRSTVO KRVE

· FAKT ·

HUSTEJ NÁŘEZ

·FAKT·
HUSTEJ NÁŘEZ

·FAKT·

HUSTEJ NÁŘEZ

BRATRSTVO KRVE 2

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2012, 2024

Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2012, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2012, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2012, 2024

ISBN 978-80-278-0184-8 (print)

ISBN 978-80-278-1445-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1446-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1447-3 (pdf)

Upíři existují. Zplozenci temnoty, děti Satanovy... Tak na to zapomeňte. Vždycky jsme věřili, že nás stvořila dávná bohyně Sangot, která sice nebyla žádný lidumil, ale že by obcovala se Satanem? To ani náhodou. Už jenom proto, že koncept pekla a jeho démonů vzniknul v době, kdy už byla Sangot dávno mrtvá. Jenže pak jsme museli naše představy přehodnotit.

Na Zemi přistála armáda mimozemšťanů, ovládla planetu a uspořádala na nás hon. Nelitostnou štvanici, během které zdecimovala většinu upírských klanů. Abych měl v boji s kartany, jak se ty malé žluté bestie z nějakého zapadlého koutu vesmíru jmenují, alespoň nějakou šanci, vydal jsem se pátrat po legendárních Sangotiniých zbraních.

Zjistil jsem, že naše bohyně byla ve skutečnosti také mimozemšťanka a my byli jenom plodem jejích pokusů s něčím, čemu bychom mohli říkat nanotechnologie. Definitivně mi to došlo, když se ta staletí mrtvá bestie dostala díky své technologii do hlavy mé přítelkyni a ukázala jí naši opravdovou historii.

Lov na nás, upíry, přežil jen málokdo. Já, Jan Bezzemek – který jsem byl člověkem naposledy v době, kdy ještě panoval můj oblíbený král Jan Lucemburský – někdejší germánský postrach Evropy známý jako Gerhard; a francouzská upíří rajda Michelle.

Abych se nenudil, stvořil jsem novou upírku. Je jí osmnáct, jmenuje se Petra a je tak trochu cvok do ema. A samozřejmě do mě. Teda doufám. A taky je tu o něco starší Lucie, jejíž přítel Tomáš Uhřík zahynul v boji po mém boku. Před půl rokem jsme na jedné kartanské základně odpálili párek atomových bomb a zmizeli do Jižní Ameriky.

*A rozhodli jsme se, že si na nás kartani vylá-
mou zuby. Nebo co to mají v těch svých smradla-
vých žlutých držkách.*

O bairro dos cães

Fortaleza byla jednovelké rozpálené mraveniště. Upíří organismus byl sice velmi odolný vůči extrémním teplotám, ale pekelná brazilská výheň byla příliš i na mě.

Měl jsem pocit, že i Gerhard by nejraději přepadl některý z nesčetných obchodů s klimatizací a všechno, co tam prodávali, pustil naráz, stáhl si kalhoty a popíjel ledového Budweisera. Rozhodně se ale snažil nedávat to najevo. To by tak hrálo, aby starý Germán, o kterém si vyprávěli děsivé historky už římsí legionáři, přiznal slabost.

„Stejně vypadáte jako idiot, Herr General,“ prohlásil jsem.

„A vy zase jako někdo, kdo je spíš sám transvestita, než kdo je sem přišel balit, Herr Bezze-mek,“ odfrkl si vztekle.

Skutečně jsme vypadali jako párek (a to bylo víc kruté vůči Gerhardovi nežli vůči mně) německých sexuálních turistů na lovu levných homosexuálů libujících si v holčičích převlečcích. V tomhle třímilionovém brazilském městě jich bylo skutečně hodně. Obojího. Německých

turistů i důvodů jejich návštěv. Podle toho, co nám nabízeli v hotelu (párek dvou německy mluvících mužů nemohli otipovat jinak než jako sexuální turisty), tu lidé s jistým vkusem mohli získat cokoliv: nezletilé, mladé, středního věku i staré, hubené, macaté i tlusté, černé, hnědé, bílé, prsaté i ploché holky s překvapením pod kalhotkama.

A co bylo nejhorší, my jsme jako úchylové na lovu vypadat skutečně chtěli.

„Víš, že v té růžové havajské košili a béžových šortkách vypadáš rozkošně?“ rýpnul jsem si. Poslední dobou se náš vztah změnil. Zatímco dřív jsme si zásadně vykali, teď jsme plynule přecházeli z vykání do tykání. A naopak. Záleželo na tom, jak moc jsme se v tu chvíli snažili jeden druhého přešpičkovat.

„Tobě to fosforeskující zelené tričko taky sluší. A což teprve ty modré šortky a apartní vietnamské žabky. Většinu života jsem prožil v časech, v nichž by tě za nošení něčeho takového ukamenovali, upálili, zplynovali nebo v lepším případě poslali na léčení,“ kontroval Gerhard.

Vypadali jsme vážně přitepleně. Našemu ohozu navíc odpovídal i značkový béžový foťáček Toshiba, který se mi klínkal na krku, a červený batůžek, který na zádech nesl Gerhard. V batůžku ovšem byly propriety, které moc

sladoušsky nepůsobily. Desert Eagley jsou už ze své podstaty heterosexuální. Pokud rukojeti neobložíte růžovými opály. Měli jsme s sebou dva. Víc zbraní jsme si pro jistotu nevzali. Kromě pistolí skrýval batoh ještě dalekohled s nočním viděním a pár gramů kokainu.

Vypadalo to, že naše maskování je naprosto dokonalé. V hotelu Charleston jsme pobývali už tři dny a dosud nás nikdo nesledoval ani se příliš nápadně na cokoliv nevyptával. Zdálo se, že naše lest vyšla. Zkrátka a dobře, dokonale jsme zapadli mezi běžné dvoutýdenní turisty.

Přitom v horách sotva sto kilometrů nad městem jsme pobývali už půl roku. Aby bylo krytí co nejdokonalejší, odvezl nás Confitův řidič na letiště během největší dopravní špičky. Zamíchali jsme se do davu v příletové hale, dali si tam kafe a poté, co přiletěl airbus Lufthansy z Frankfurtu, jsme se zase zamíchali do davu jeho cestujících.

S pomocí portugalského slovníku a německého přízvuku (u Gerharda nefalšovaného) jsme si objednali taxikáře, nechali se s úsměvem okrást a zavést do hotelu, který našemu drožkáři za dohazování kunčaftů platil provize.

První dva dny jsme se pak toulali po dost ubohých památkách města, jako je třeba betonová katedrála nebo tržiště se smaženými

rybami a tanečnický *capoeiry*, a váleli se na pláži. Zkrátka přesně to, co by dělali pánové Hans Schmidt a Karl Meier z Drážďan na výletě do Brazílie. Tedy zatím až na ono lovení transvestitů.

* * *

To jsme hodlali napravit právě dnes.

* * *

O bairro dos cães, čtvrť, které se podle průvodců říkalo psí, protože dřív byla chudinským slumem, kde pobíhali hladoví a toulaví čoklové, teď patřila právě chlapcům v sukních, kteří rozhodně nejsou Skoti. Ne že by se v poslední době nějak změnila naše sexuální preference. To ani náhodou. Jediný penis, který jsem při sexu hodlal tolerovat, byl můj vlastní.

Atraktivita *O bairro dos cães* pro nás spočívala v tom, že byla těsně přilepená k vojenské základně. Kosmodrom ve Fortaleza byl největší v celé Jižní Americe. Právě on byl důvod, proč jsme se z Venezuely přesunuli právě do brazilského federálního státu Ceará. Kvůli němu ale také bylo město protkáno špehy lidskými i elektronickými.

Po atomovém útoku na základnu v polské Lebě měli sice kartani na Zemi už nějaký ten měsíc docela klidnou půdu pod nohama, ale i tak byli ostražití. Čím jsme se blížili k cíli naší cesty, tím více přibývalo kartanů, kamer a samozřejmě i členů Vesmírného námořnictva.

Šlo o armádu složenou výhradně z lidí, ale pod přímým kartanským vedením. Žlutí vládci planety formálně nechali všechno při starém. Vlády v jednotlivých státech se střídaly, jak bylo v té které zemi zvykem, a měly i svou policii. Armády už moc ne. A pokud, tak ve velmi okleštěné podobě. Většinu z nich nechali kartani rozpustit, protože pod jejich vládou už neměly být na Zemi žádné války. Z bývalých vojáků a různých dobrodruhů pak začali budovat armádu pod svým velením.

Vesmírné námořnictvo mělo být oficiálně bojovou lidskou silou ve vesmíru, kde lidští dobrovolníci pomáhali kartanům ve válce proti jiným mimozemšťanům, před nimiž nás podle své propagandy ufouni chránili. Prakticky však v posledních měsících sloužilo i pro potřeby honu na teroristy, protože běžná lidská policie v mnoha případech selhávala. Zvláště ta česká, když se pokoušela lovit mě. Oficiální název nové armády zněl anglicky *Space Marine*, takže jsme jim automaticky začali říkat SM neboli

esemka. Možná v tom trochu byla i podvědomá touha jim pořádně nařezat.

* * *

Kartanské hlídky a esemka náhodně prohledávali automobily, které se jim zdály podezřelé a mířily směrem k základně. Nás si vůbec nevšímali. V umění nenápadnosti jsme byli dokonalí.

Proplétali jsme se uličkami *O bairro dos cães* do míst, kde se poslední domy čtvrti dotýkaly velké betonové zdi s metrovou korunou ostnatého drátu. Naštěstí už slunce pomalu zapadalo, takže vedro polevovalo. Ve zdejších uličkách ale musí být přes den pořádné horko, a to nemyslím jako narážku na sexuální orientaci většiny jejich obyvatel a návštěvníků.

S klesající teplotou přibývalo turistů a prodavačů sebe sama.

„Olá, bonecos, chupo ambos vocês por duzentos!“ písknul na nás tak patnáctiletý mládenec v podprsence, s kabelkou a v minisukni, který nám brazilskou portugalským nabízel skupinovou slevu na orální sex. Vrtěl přitom poněkud teatrálně zadkem.

„E muito caro você!“ odpálkoval jsem ho tím, že jeho sleva je dost malá.

Nakonec jsme se dostali k oprýskanému domu, který podle zbytků fasády pamatoval nejenom lepší časy, ale zřejmě i lepší nájemníky. I tady se na balkonech a v oknech předvádělo pár transvestitů.

„Ten balkon nahore,“ pohodil hlavou Gerhard.

„S tou děsivě tlustou černoškou?“ zašklebil jsem se.

„Jo,“ zasmál se Gerhard. „To je naše holka. Teda kluk. Teda cokoliv. Hlavně to je určitě tvůj typ,“ prohlásil Germán a vyrazil po schodech nahoru.

Černoch se jmenoval Diana, podle britské princezny, která umřela, když byl ještě chlapec. A uměl docela dobře německy. „Fanoušek vašeho národa, mein Herr,“ vrátil jsem nadšeně Gerhardovi špílec a prošel si byt. Vypadal švábuprostě.

Gerhard mezitím vrazil nadšenému černochovi do ruky tři sta reálů, což byla víc než nadprůměrná cena za ukojení dvou německých úchylů, a pak z batohu vytáhl balíček s bílým práškem.

„Kokain, meine Liebe?“ zeptal se.

„Ja, ja,“ pokýval nadšeně hlavou černoch. Transsexuální brazilský prostitut, který nešnupe kokain, je mýtus.

Oba jsme se s Gerhardem usmáli. Navzdory hektolitřům krve, která nám uvízla na rukou, jsme vždycky rádi, když jdou věci bez násilí.

Germán vysypal na stůl jednu lajnu, smotal storeálovou bankovku do ruličky a podal ji Dianě. Ten si mocně šňupnul a za pár minut už o sobě nevěděl. Kokain byl řízlý jako většina bílého prášku. Náš však obsahoval místo omítky velmi silné uspávací. Měli jsme nejmíň čtyři hodiny klidu.

„Má to ale kliku. Prachy už dostal a zítra ho místo prdele bude bolet akorát hlava,“ prohlásil Gerhard a vytáhl z batohu dalekohled.

Plán zatím pokračoval tak, jak jsme měli v úmyslu. Odsud jsme měli celou základnu, která byla jedním z nejdůležitějších kartanských neuralgických bodů na Zemi, jako na dlani. Teď už jsme sem jenom potřebovali dostat zbraně. Hodně zbraní. Hlavně nálože a RPG a také naše tři spolehlivé upírky a poněkud nespolehlivé spojence z drogového kartelu. Pak se kartanská základna promění v bojiště a následně v peklo plné mrtvol. Na to první i druhé jsme byli specialisti.

Michelle

Petra v ruce svírala jeden z mých Desert Eagleů a mířila mi přímo mezi oči.

„Zabiju tě, hajzle,“ řekla a vzteky se jí třásla brada.

„Lásko, koncept věrnosti je naprosto nesmyslný. Žiju skoro sedm století a nezažil jsem, že by mu někdo propadal tak strašlivě jako ty. Navíc tohle technicky nebude podvod, je to povinnost.“

„Ustřelím ti péro, parchante. Jsem zvědavá, jak se pak téhle povinnosti zhostíš.“

Namířila o metr níž a lehkým pohybem ukazováčku naznačila, že mačká spoušť. Pak pistoli sklonila ještě níž a položila ji zpátky na stůl, odkud ji před chvílí sebrala.

„Vezmeš si kondom, nechci dostat AIDS,“ řekla rezignovaně, ale rezolutně.

„Upíři nemůžou dostat AIDS. Znal jsem upíra, co ošukal půlku Afriky a nic. Navíc už HIV vyléčili.“

„Stejně si vezmeš kondom, hajzle,“ řekla, ale ve slově hajzl už nebyla původní síla.

Potřebovala si jenom vybit vztek. Samozřejmě, že na mě, ale také na Confita, který to všechno

způsobil. Problém byl, že náš hostitel měl své zvyky a my jsme je museli dodržovat. Jedním z nich bylo uctít návštěvníka pannou, a protože jsem byl formálně hlavou naší skupiny, připadla čest odpanit patnáctiletou Esmeraldu právě mně.

Opravdu se jmenovala Esmeralda, jak z nějakýpitomýlatinskoamerickýtelenovely. Ostatně tomu odpovídaly i dramatické kulisy: krutý šéf drogového gangu, který nevinou Esmeraldu předhodí slizkému obchodnímu partnerovi. Což jsem byl v tomhle případě já.

Jediné, co mě utěšovalo, byl fakt, že pokud by Esmeralda neskončila v mojí posteli, skončila by v jiné, a taky skutečnost, že i když měla rozkošný cudný úsměv a dokonale předstírala, že je nervózní a třese se strachem, tak žádnou pannou ve skutečnosti nebyla.

Tohle po těch stovkách let přeskokování mezi pannami a děvkami poznám stejně spolehlivě jako křiváka, když na něj narazím. Křiváka, jako je Confito, vládce kartelu ovládajícího většinu pašeráckých stezek mezi Venezuelou a Brazílií. Bohužel jsme toho bastarda nutně potřebovali.

Moje skrýš na Margaritě byla sice netknutá, ale i s kupou zlata a dolarů, které jsem si tu kdysi ulil, jsme byli pořád nepříjemně zranitelní. Dva

běloši a tři běložky toulající se po venezuelském venkově byli příliš nápadní. Potřebovali jsme spojence, někoho, kdo nás ukryje, poskytne nám zázemí a klid. A čas na přípravu našeho dalšího boje s kartany.

Přes pyramidu dealerů jsme se nakonec dostali až ke drogovému králi. Odvezl nás do brazilských hor, do jedné z vesnic, kde se skladoval, ředil a balil bolívijský kokain. Stálo to dost peněz, ale bylo to nejlepší možné řešení.

Problém spočíval v tom, že jsme s Confitem museli hrát hry. Šlo o klasickou štouchanici, jestli jsme dost drsní na to, abychom byli jeho partneři, a ne oběti. Proto ta zkouška Esmeraldou. V kultuře drogových bosů byl muž, který poslouchal ženu, zbabělec. Odmítnout sex s mladíčkou kráskou jenom proto, že mám milenkou, by byl projev slabosti, který jsme si nemohli dovolit. Tato a všechny další hry měly stejný motiv: ukažte, jak moc jste drsní. Hra na romantickou věrnost mohla skončit tím, že by na nás ještě ten večer vlítli bossovi hoši se samopaly, aby nás připravili o peníze, protože v rukou slabochů neměly co dělat.

Nebál jsem se o naše životy. Tuhle partu drogových zabijáků bychom zvládli vyřídít beze ztrát. Báł jsem se, že potom, co bych Confitovi utrhнул hlavu a narval mu ji do prdele, bychom

museli začít shánět někoho jiného, kdo nám pomůže.

Petra tohle všechno zřejmě chápala, ale i tak si neodpustila jednu rozkošnou žárlivou scénu. A protože jsem věděl, že budu mít minimálně měsíc u své upíří přítelkyně za trest v posteli utrum, hodlal jsem si nevěru pořádně užít.

* * *

Esmeralda to hrála vážně dobře. Svlékla si průhledné bílé šatičky, pod nimiž se skrývalo světle hnědé křehké tělíčko. Měla cudné spodní prádlo, které vše zahalovalo. Lehla si na bok a předváděla panenské rozechvění. Slzy na krajíčku, jen se rozbřečet.

Jenže já jsem věděl, že ať se teď stane cokoliv, jen co odejdu z jejího domku, přijde sem Confito a dozví se všechno do posledního detailu. Sundal jsem jí podprsenku a vykoukla na mě kulaťoučká ňadra. Tehdy přišla nejvyšší zkouška mojí odolnosti. Esmeralda si odhalená prsa zakryla pravou rukou a z očí jí vyhrkly slzičky. Iluze przněné panny byla dokonale.

„Não chore e tire a calcinha,“ oznámil jsem jí klidně, aby si sundala kalhotky, a ignoroval

stále silnější vzlyky. Když se k tomu neměla, rozerval jsem jí je a začal prstem prozkoumávat její pohlaví. Na panenskou blánu jsem zcela očekávaně nenarazil. Naštěstí Esmeralda brzy pochopila, že hra skončila, a slzy záhy přešly ve vzrušené vzdychání. Teď jsem si přestal hrát i já a vzal jsem si ji tvrdě zezadu.

A jako malou vzpouru proti Petře bez kondomu.

* * *

Při sledování základny jsem měl divný pocit. Něco mi svíralo žaludek a určitě to nebyl hlad po krvi, i když, pravda, dlouho jsem se pořádně nenakrmil. Chrápající Diana byl sice k dispozici, ale zakousnout se do černošského transvestity mi nepřišlo ideální.

„Mám divný pocit,“ oznámil jsem Gerhardovi. Poslední dobou jsem měl čím dál tím větší potřebu se mu svěřovat. Ačkoliv jsme strávili několik stovek let vzájemnou nenávistí a pokusy jeden druhého připravit o život, události po příletu kartanů způsobily, že se z nás stali spojenci a podle všeho i dobří přátelé.

„Warum?“ zeptal se nečekaně německy. Většinou jsme spolu mluvili česky. Nevadilo mu to, v našem posleповaném klanu jsme byli tři Češi,

a tak se v něm stal náš rodný jazyk běžným nástrojem konverzace. Zřejmě jsem ho vytrhl z hlubokých úvah.

„Pamatuješ, jak jsme se pokoušeli dostat Kateřinu z vězení? Víš, jak to dopadlo,“ řekl jsem.

„Tenkrát šlo o připravenou past,“ připomněl mi. „Teď to máme v rukou my.“

Souhlasně jsem pokýval hlavou.

„V téhle chvíli si vždycky vzpomenu na Stalingrad. Od té doby vím, že věci se mají dělat rychle, tvrdě, a když se něco zasekne, je třeba zmizet,“ prohlásil Germán.

„U Stalingradu jsem byl taky,“ zasmál jsem se. „Dobře jsme vám tam nakopali zadky.“

Gerhard pokrčil rameny. „My vám nakopali zadky tolikrát, Herr Bezzemek, že kdybych měl všechny případy vyjmenovávat, museli bychom dát Dianě ještě jednu dávku uspávací.“

* * *

Confito nebyl z našich plánů zrovna nadšený. Už od prvního dne, kdy jsme se setkali, věděl, že se skrýváme před kartany, ale nečekal, že s nimi hodláme vést válku. Ne že by k malým žlutým parchantům z vesmíru choval kladné city, ale bál se.

„Mimozemšťani jsou horší než všichni policajti a vojáci, kteří po nás kdy šli. Pašoval jsem drogy, ještě když Chávez nebyl prezident, natož pak mrtvola, ale ufouni jsou těžký soupeř. Když naposled čistili brazilsko-venezuelské pohraničí od drog, strávili jsme dva týdny schování v bažině. Pil jsem vlastní chcanky a žral listy koky, abych přežil,“ otrásl se při té vzpomínce Confito.

Tohle bylo poprvé a naposled, co jsem u něj viděl nějaký lidský cit – sebelítost. Většinou měla jeho tvář kamenný výraz s neproniknutelným studeným pohledem a věčným pohrdavým úšklebkem v koutku úst.

Drogový baron navzdory původu a jménu nevypadal zrovna jako Latinoameričan. Musel mít v sobě hodně evropské krve, protože připomínal spíš někoho, kdo vám potřeše rukou a obere vás o rodinné úspory na Wall Street, než drogového zabijáka z brazilského pralesa. To, že se v poslední době živil už mnohem lépe než listy koky a vlastní močí, prozrazovalo lehce vypoulené břicho a druhá brada, která se objevila, když souhlasně pokýval hlavou.

„Až ve Fortaleze uděláme svoji práci, zmizíme do Argentiny a v životě už o nás neuslyšíte. Věřte mi, že nás budou kartani honit, dokud

budou mít alespoň trochu naděje, že nás objeví, a ještě půlroku potom, co o ni přijdou. Vy tady díky tomu budete mít naopak spoustu klidu na práci," nadhodil Gerhard. Španělsky.

Portugalsky, na rozdíl ode mě, neuměl ani slovo. Zato španělština mu šla sama. Naučil se ji za občanské války, když radil Frankovi, jak vyhladit republikány a vykopat interbrigadisty ze země. Naštěstí Confito i jeho muži ovládali oba jazyky. Byla to životní nutnost a pro mnoho z nich i přirozenost.

Confito však zoufale zakroutil hlavou. „Nevím, nevím. Když zjistí, že jsem vám pomáhal, nedají si pokoj, dokud mě nedostanou.“

Drogový boss nebyl zbabělec. Šlo zase jenom o hru. Hru na to, kolik peněz z nás dokáže vymlátit.

* * *

„Du warst süß wie Honig,“ zašvitořil Gerhard na probouzejícího se Dianu.

„Ja?“ zeptal se nedůvěřivě černocho.

„Ja,“ pokýval hlavou Germán a významně jej poplácal po zadku. Plácnutí po holé kůži se rozlehlo ztemnělým pokojem. V rámci reálnosti jsme mu stáhli sukni. Kalhotky pod ní naštěstí neměl, nevím, jak poslednímu germánskému

upírovi, ale mně by přišlo dost děsivé mu je stavovat.

* * *

Přítom jsem nepocházel z nijak extrémně prudérních časů. Pominu-li skutečné náboženské fanatiky, kterých bylo třeba za husitských časů požehnaně, rozdávali si to mezi sebou vojáci krále Jana Lucemburského i jeho syna Karla na dlouhých taženích, co jim jenom jejich zadky a velitelé dovolili. Kamarád byl přeci jenom levnější než markytánka, i když se o tom v kronikách a učebnicích dějepisu nedočtete. I za těch sexuálně nejprudérnějších časů se tyhle mezi-chlapské hrátky objevovaly v armádě pravidelně. Bylo to normální. Stejně normální ale bylo to skrývat a mlčet o tom.

Tohle byla jedna z mnoha věcí, které se změnily po kartanské invazi. Lidé, s pomocí mimozemské technologie umožňující vyléčit všechny pohlavní nemoci, prožívali sexuální megarevoluci.

I ty nejprudérnější společnosti a kultury se proměnily v hipísácké komunity šedesátých let, nebo ještě lépe Adamity z časů Žižkových. Na rozdíl od jednookého vojevůdce je však nikdo nechytal, nestrkal do stodol a nezapaloval.

Myslím, že současnou sexuální volností, náruživostí a zvrhlostí si lidé vybíjeli frustraci z toho, že celou jejich planetu okupují žlutí pidižvíci.

Mě osobně sex s muži nelákal, ale ze zásady jsem proti homosexuálům a homosexuálním stykům nic neměl. Časem jsem navíc zjistil, že ti největší homofobové jsou zpravidla chlápci, co ve skutečnosti touží mít na dvě hodiny ve sklepe sputaného Dianu a stydí se za to.

Navzdory své liberálnosti jsem byl ale stejně v šoku, když jsem se dozvěděl, co po večerech vyvádějí Lucie s Michelle. Jejich spolek česko-francouzského přátelství se proměnil v regulérní lesbický vztah. Zjistil jsem to náhodou, když jsem jednou večer vrazil do jejich domku a našel francouzský jazyk rejdit v českém klíně. Michelle tohle odhalení nevadilo. Byla upírkou přes tři sta let a všem upířím vládcům připadaly lesbické kontakty mezi upírkami rozkošné. Neměla důvod předpokládat, že mně ne.

Černovláska na mě vrhla rošťácký úsměv a rozkošně si jazykem nejdřív olízla rty, než ho konečně schovala v ústech. Zůstala nahá na všech čtyřech. Ani se nezkoušela zahalit. Měla hubené šlachovité tělo, takže vypadala jako mrštná pouliční kočka. Zvláště když po-

hodila černými kudrnatými vlasy a lehce vy-
cenila bílé zoubky. Nikdy jsem nechápal, co
všichni na Francouzkách měli. Nepřipadaly mi
moc pěkné. Teď ale chápu, že pokud v posteli
obvykle předvádí to, čeho příslib tu předsta-
vovala nahá Michelle, mají jisté neodolatelné
kouzlo.

Lucie naproti tomu zapištěla, srazila stehna
k sobě, popadla polštář a přikryla si jím prsa.
Styděla se. Neměla za sebou žádné tradiční
upíří párty, na kterých se souložili a pak vy-
píjeli až do dna lidští služebníci nepřátelských
klanů bez ohledu na pohlaví. Ještě nedávno
to byla obyčejná mladounká archeoložka. Než
jsem z ní udělal upíra.

Styděla se. Nejenom přede mnou, ale nejspíš
proto, že jsem jí připomínal Tomáše, jejího pří-
tele, který zahynul při naší poslední akci v Pol-
sku. Ani já jsem z toho neměl zrovna nejlepší
pocit. Jsem tolerantní hoch, ale když si před-
stavím, že tam, kde ještě nedávno mohl pře-
bývat jenom JUDr. Uhřík, teď rejdí jazykem
nenasytná Francouzka...

* * *

Diana se tvářil pořád trošku nevěřičně, ale
když zkontroloval, že reály jsou na místě, kam

je před vyluxováním uspávací lajny dal, ulevilo se mu.

„Když půjdete zase okolo, rád vás znovu obslužím. Herzlich willkommen,“ zadeklamoval zmateně portugalsko-německy.

„To si piš, fešáku,“ usmál jsem se pokud možno co nejlaškovněji. „Stavíme se pozítří a zažiješ něco, co jsi ještě nezažil,“ řekl jsem mu a vyrazil ze dveří.

* * *

„Zažiješ něco, co jsi ještě nezažil?“ zašklebil se Gerhard, když jsme se prodírali rozjařenou *O bairro dos cães* směrem k hotelu.

Blížila se půlnoc a obyvatelé i návštěvníci čtvrti procházeli nejrozjařenější fází. Určitě tomu pomáhal alkohol, příkrov tmy, který lidem dodával pocit zdánlivé anonymity, a samozřejmě noční ochlazení, které přineslo příjemných čtyřiaadvacet stupňů.

„Předpokládám, že dáš konečně průchod svým utajeným choutkám. Jak jsi ho plácnul po zadku, uviděl jsem ve tvém rozkroku jisté napětí,“ řekl jsem.

„Ty mi koukáš do rozkroku? Zajímavá informace,“ odfrknul si Germán a očima naznačil, že je to jedna jedna na body.

Cestou zpátky už jsme nabídky transvestitů ani neodmítali. Bylo jich tolik, že by nám vyschlo v ústech a ztratili bychom hlas. Ignorovali jsme je a šli dál. Marně jsem vzpomínal, zda jsem se někdy stal svědkem podobného divadla, jaké se teď odehrávalo v *O bairro dos cães*. Každá éra přinášela specifické zvrácenosti, ale v téhle jako by lidé naprosto ztratili stud a důstojnost.

Víc než šedesátiletý muž s pleškou na hlavě, necelými sto šedesáti centimetry výšky a rukou v rozkroku mladičkého černošského prostituta se s ním líbal tak vášnivě, jako by měl zítra nastat konec světa. Vedle se jiný, jen o něco málo mladší chlápek opíral o zrezivělé zábradlí a zezadu si jej podával štíhlý mulat v růžové blůze. „Ja, ja, ja, ja!“ křičel tak, že jej někteří z turistů začali povzbuzovat a natáčeli si celé představení na iPhony.

Už se mi na jazyk drala další uštěpačná nárážka na proslulou německou zvrácenost, když jsem zahlédl Gerhardův pohled.

Jen málokdy vypadal takhle tvrdě jako nyní. Bylo v něm tolik zloby a vzteku, že by dokázala naplnit Bodamské jezero. Tohle byla ta z Gerhardových tváří, kterou jsem znal po staletí. Tvrdý nebezpečný válečník bez slitování a ustupující jenom proto, aby měl lepší šanci znovu

zaútočit. Tu druhou, přátelskou, dobrosrdečnou a plnou sžíravého humoru, mi ukazoval jen v okamžicích, kdy se cítil dobře. Teď to nebylo.

„Tohle si pamatuji z časů Říma,“ řekl, jako by mi četl myšlenky. Už mě to nepřekvapovalo. Stávalo se stále častěji, že jsme najednou začali myslet na stejné věci nebo přišli se stejným řešením problému. Nepřekvapovalo mě to, ale děsilo. Ukazovalo to, jak moc jsme si s bývalým úhlavním nepřítelem podobní.

„Římaní to uměli v úchylárnách rozjet, ale kdybys viděl Adamity,“ nadhodil jsem první myšlenku, která mě napadla.

Ten pohled se mi ani trochu nezamlouval, a přitom moje historiky z husitské revoluce patřily mezi Gerhardovy nejoblíbenější. Vždycky tvrdil, že tohle byla jediná etapa v historii, kdy měl z Čechů skutečně strach. Většinou jej proto dokázaly rozptýlit.

„Ne, Římané ne,“ zavrtěl hlavou. „To jejich otroci. Lidé bez svobody, sebeúcty a naděje na lepší budoucnost. Jejich páni je považovali za zvířata, a proto se z nich zvířata stávala.“

Na chvíli se odmlčel a pak se mi dlouze podíval do očí. „Musíme jim vrátit naději na svobodu. Musíme je donutit proti kartanům povstat a bojovat. Jinak se všichni promění v otroky.“

Mlčel jsem. Další slova byla zbytečná.

* * *

Následující den jsme strávili mlčením. Gerhard byl zádumčivý a nevrlý. Raději jsem se mu vyhýbal a strávil celý den připojený k internetu. Snažil jsem se sledovat, jak mimozemšťané na planetě upevňují svou moc. Nábor k Vesmírnému námořnictvu pokračoval ve velkém. Na YouTube na mě neustále vyskakovalo propagační video představující odhodlané, statečné a hrdé muže a ženy planety Země, kteří ve vesmíru bojují bok po boku s kartany proti barbarské rase, která má v jakémkoliv pozemském jazyce nevyslovitelný název.

Novináři, kteří radostně šířili kartanskou propagandu, je překřtili na „barbary“. Podle propagačních fotek, filmů a počítačových animací vypadali „barbaři“ mnohem víc jako lidé než jako kartani. Měli jenom dvě ruce a dvě nohy. Nevím jak na nohou, ale na rukou měli po čtyřech článkovitých prstech. Byli vysocí tak metr a půl, konstrukce jejich těla byla hmyzovitá, přičemž se dělila na šest spojených článků. V nohy přecházel ten předposlední. Hlava, tedy nejvyšší článek, byla trochu koňská.

Stejně jako kartani používali bojové skafandry, ačkoli nebyly tak velkolepé jako kartanské. Šlo o priléhavé kombinézy z odolného

elastického materiálu. Jejich tělesná konstituce byla proto i v plné polní lépe rozeznatelná, než tomu bylo v případě robokopů, bojových mašin, v nichž by jen málokdo čekal malé čtyřruké a čtyřoké žluté slizáčky, jimiž kartani byli.

I kdybych bral vážně všechny kartanské propagandistické kecy, bylo jasné, že jim oni sami oproti lidským spojencům až tak moc nevěří. Nenašel jsem jedinou zprávu o tom, že by lidé řídili jejich vesmírná plavidla. Vždycky sloužili jako pěchota.

Alespoň podle zpráv, které šířili hackeři a odbojáři z kyberprostoru, sloužili spíš jako kanónenfutr. Některé lidské jednotky v kartanských službách měly mít podle internetových diskutérů až devadesátiprocentní ztráty. Takhle špatné to nebylo ani se sovětskou armádou během roku 1941. Oficiální zprávy naopak mluvily o drtivých a snadných vítězstvích, jaká kartani zažívali v podstatě neustále.

Co mě ale během slídění po zprávách z fronty překvapilo, byla naprostá absence informací o obyvatelích planet, které kartani obsadili dříve než Zemi. Krátce po okupaci Země všude prohlašovali, že jejich impérium tvoří desítky různých světů a ras. Kde ty další rasy jsou? Na propagačních záběrech z nasazení prvních lidských vojáků do bojů ve vesmíru figuro-

vali jenom kartanští robokopové a lidé ve svých, proti nim směšných, bojových skafandrech.

Ilegální fóra, která se různě přesouvala světovým internetem jako nomád pouští, a mě stálo opravdu spoustu úsilí získat do nich hesla a přístup, byla plná různých spekulací o tom, jaké mají kartani s lidmi ve skutečnosti plány. Někteří tvrdili, že nás všechny promění na vojáky, a když všichni statečně zahyneme, vyplení zbývající přírodní zdroje naší planety. Další zasvěcenci ostatní přesvědčovali, že kartani udělají z poloviny lidí vojáky a druhou půlku sežerou. Jiní dokonce tvrdili, že existuje tajný projekt implantace kartanské DNA do lidské, aby nás postupně přetvořili v sebe samé.

Znělo to dost šíleně, ale určitě to alespoň dávalo nějakou odpověď na otázku, proč není o žádné jiné rase pod nadvládou žluťásků slyšet. Nebyl jsem sám, koho to trápilo, ale nenašel se nikdo, kdo by se na to kartanů mohl zeptat.

Pokud Správce Země, což byl oficiální titul nejvyššího kartanského protektora, jehož jméno se do angličtiny překládalo jako Kranno, pořádal nějakou tiskovou konferenci v přímém přenosu, pozval jenom prověřené novináře. A nikdo z nich mu podobnou otázku nikdy nepoložil. Většinou se ptali stylem: „Jakých nových úspěchů lidé pod vedením kartanů dosáhli?“ nebo

„Proč si myslíte, že jsou lidé tak šťastní ze spolupráce s kartanským impériem?“

Ještě divočejší zprávy šířili ilegální diskutéři z internetového undergroundu o případném odboji. Každý náhodný požár, každý pád letadla, vykolejení vlaku nebo vyloupení banky či zbrojního skladu se považovalo za akt partyzánské jednotky. Nebral jsem to moc vážně, protože diskutéři psali, že nejaktivnější jednotka se nachází v oblasti mezi hranicemi Česka, Slovenska a Polska a jmenuje se *Lidová fronta pro osvobození planety Země od kartanské okupace*. Tenhle název jsem vymyslel já v náhlém hnutí mysli, abych zmátl policajty, když jsme unesli Uhříka od soudu.

Potřeboval bych všechno probrat s Gerhardem, ale stačilo se mi na Germána jenom podívat a bylo mi jasné, že nemá náladu prohodit jediné slovo. Raději jsem šel brzy spát, abych byl druhý den odpočatý. Tohle bylo základní pravidlo ve válce: Když nemáš nic lepšího na práci, spi. Spánek do zásoby se ti bude hodit vždycky.

* * *

Ještě jsme se z hotelu neodhlásili, ale už jsme zaplatili všechny prospané noci, i ty naplánované. Od recepčního jsme si vysloužili tázavé

zvednutí jednoho obočí. Ještě že to nebyla dvě. Začal bych se obávat o naše utajení.

Nešlo o to, že bychom plánovali se do Charlestonu někdy vrátit, ale platit dluhy je celkem dobré bezpečnostní pravidlo. V hotelu si většínou řeknou, že jsme zmizeli dřív, a když jim člověk nic nedluží, nepátrají po něm. Hotel je plný bezpečnostních kamer a to poslední, co budeme na útěku potřebovat, jsou naše obličeje promítané v televizi. Navíc hotely po celém světě mají vytvořenou vzájemnou bezpečnostní síť. Jednou šlohnete v Hiltonu slánku a váš obličej má v databázi recepční toho posledního hotelu v Bavorsku ještě padesát let. Kdepak hoteliéři. Ti byli tvrdší a lépe organizovaní než svého času KGB.

Krátce po poledni jsme v našich strašidelných turistických oblečcích vyrazili klidnou chůzí do nejdlejší části Fortalezy. Rybářskému přístavu s malými nevzhlednými domky se říkalo *O bairro holandes*, Holandská čtvrť. Kdysi tu na nedalekém pahorku stála portugalská pevnost, kterou se po pět dní pokoušeli dobýt holandsští žoldáci. Byli mezi nimi i čeští emigranti po bitvě na Bílé hoře. Když jsem tu byl na konci osmnáctého století poprvé, měli tu ještě malou kamennou mohylu obalenou solí s úryvky z *Bible kralické*.

Na trhu jsme si koupili deset nevyvrhnutých a ještě živých ryb. Už jsem je jednou zkoušel. Měly v sobě nečekaně hodně krve. Prodejce jim říkal *cahntos*. Vypadalo to na křížence mezi treskou, halibutem a tuňákem.

Odnesli jsme si je v síťovkách na odlehlé a nepřístupné místo na okraji pahorku. Uřezali jsme jim hlavy a vypili je do poslední kapky krve. Zbytky jsme naházeli do vody. V rybách moc krve není, ale před akcí není nikdy dobré hodně pít. Upíří jsou v podstatě jako lvi. Když se najedí skutečně dosyta, musejí den ležet a nehýbat se. Teď jsme potřebovali jen dost energie pro boj.

Nakonec jsme se omyli od krve a vyrazili do jediného baru na okraji města. Kromě unavené padesátileté černošky tu nebyl nikdo. Zřejmě sem moc turistů nezabloudí. Objednali jsme si vodu s ledem, po jednom panáku brazilského rumu a vychutnávali si klid před bouří.

V sedm večer jsme se rozdělili. Gerhard zamířil za Dianou a já k betonové katedrále. Tam úderem osmé dorazila chladírenská dávka. Měla na sobě namalovanou červenou chobotnici s květovaným bryndáčkem na krku. V chapadlech svírala vidličku, nůž, a dokonce i slánku, kterou se sama solila. Nápis na korbě hlásal, že firma Veselá chobotnice dováží

čerstvé mořské úlovky do restaurací v celé Fortaleze.

Musel jsem ocenit Confitův přístup. Tohle bylo lepší, než když jsme ve čtyřicátém roce převáželi generála Mašína z Prahy v duté schránce fekálního vozu. Podezřívát nevkusnou kýčovitou chobotnici s příborem z toho, že je v ní ukrytý arzenál, který mě přišel se vším všudy na padesát tisíc amerických dolarů v opotřebovaných třisetdolarových bankovkách s vysmátým obličejem zavražděného exprezidenta Obamy a nápisem *Yes, we can*, snad nebude ani kartan.

Sedadlo řidiče bylo prázdné. Na spolujezdcově seděla Petra a kouřila. Pořád ještě se tvářila našťavaně. Její pohled vysílal jasný signál o dvou slovech: *Esmaralda a Hajzle!!!*, a to i s těmi třemi vykřičníky.

„Ahoj,“ řekl jsem, skočil za volant a pokusil se ji políbit. Odtáhla se a vyfoukla mi cigaretový kouř do obličeje. Ignoroval jsem to.

S našťavanými ženami už mám přeci jenom pár století zkušeností. A co se týče Petry, pořád je slabý odvar toho, co jsem zažíval se svou zesnulou matkou Veronikou, když zrovna řešila některé z mých záletů nebo alkoholických mejdanů dlouhých přes dva měsíce a táhnoucích se po jantarové stezce ze Slezska až do Pomoranska.

Veronika. Najednou mě něco píchlo u mého staletí bijícího srdce. Na ženu, která ze mě udělala upíra a protáhla mě staletími života, jsem myslel velmi často. Asi by ji hodně překvapilo, co se z největšího povaleče, výtržníka a buřiče v české Rodině stalo. Najednou jsem byl zodpovědný, rozhodný a vedl jsem lidi do boje za vyšší ideál, než je naloupení dostatečného množství zlata, aby bylo čím platit doroty a chlast. Asi by si nevěřičně ukroutila hlavu.

„Rád tě vidím,“ prohlásil jsem, ale o další polibek už jsem se raději nepokoušel.

Neodpověděla, jenom si odfrkla.

„Michelle a Lucie?“ zeptal jsem se. V takových chvílích bylo přeci jenom nejjistější utéct na bezpečnou půdu praktické konverzace.

Petra vyhodila z okna cigaretový špaček a ukázala prstem na roh parčíku před kostelem. Na lavičce se k sobě tulily obě upírky a užívaly si slunečného dne. Ani si nepamatují, jestli jsem Lucii někdy vysvětlil, že solárium, stejně jako opalování se, je pro ni naprosto zbytečná časová investice. Upírí pokožka na sluneční paprsky nereaguje.

Od Uhříkovy smrti jsme spolu vůbec mluvili málo. Ani nevím, jestli se mi vyhýbala ona, nebo jsem to byl já, kdo před ní podvědomě utíkal. Vyčítal jsem si Uhříkovu smrt, cítil jsem

se za ni zodpovědný a ona, její tvář, hlas i jenom vědomí její existence mi to všechno připomínaly.

Zároveň s tím jsem cítil, že mě viní z jeho smrti. Neviděla, co se skutečně stalo. Jen, že do akce jsme s Uhříkem odešli spolu a vrátil jsem se sám. Její přítel byl mrtvý, já živý.

S úlevou jsem proto přijal, že se tak upjala k Michelle, přestože jsem od počátku vůbec nečekal, že ono upnutí bude zahrnovat i vzájemný cunnilingus.

Místo pozdravu jsem se na ně jenom usmál. Lucie mi úsměv nervózně vrátila. Michelle mě vroucně políbila na obě tváře.

„Jdeme nakopat ufounům prdele?“ zeptala se francouzsky, akorát slovo „ufouni“ řekla česky. Zalíbilo se jí, když jej slýchávala ode mě s Gerhardem.

„Alors on s'y met ma ch`ere,“ odpověděl jsem a přisedl si k nim na lavičku. Přitom jsem se opatrně rozhlížel, jestli nás někdo nesledoval. Na rohu náměstí sice postávala hlídka svou esemek, ale vypadalo to, že jsme jim naprosto ukradení. Aby ne. Tyhle dvě hubené křehké dívky nevypadaly nijak nebezpečně. Přitom díky upíří mutaci vytvořené dávnou Sangotinou technologií by si každá z nich poradila určitě s deseti dobře vycvičenými esemkáři.

Cítil jsem, jak se ve mně pomaličku vzdouvají vlny bojové nálady. Poznal jsem to podle toho, že čas jako by najednou běžel mnohem pomaleji. Měl jsem pocit, že slyším všechny zvuky jasněji a hlasitěji, že zrakem vnímám víc detailů každého objektu, na který se podívám, a že moje mysl dokáže zpracovávat mnohem více informací naráz a navíc rychleji a lépe.

Netušil jsem, jestli je i tohle součást mutace, nebo jenom schopnost daná tím, v jaké době jsem se narodil a vyrostl. Co si pamatuji, bylo to tak vždycky. Když herold zatroubil k útoku, když jsem uslyšel první cinknutí meče o meč nebo vzduchem zasvištěly první šípy, cítil jsem se i jako člověk úplně stejně. Akorát časem se všechno tohle prohloubilo. Díky blížící se bitvě jsem měl všechny smysly zbystřené a připravené je využít.

Z kapsy jsem vytáhl turistickou mapku složenou do trojúhelníku a podal ji Michelle. Ledabyle ji dvěma prsty uchopila a vložila do kapsy kalhot. Byla v ní zakreslená trasa ke Psí čtvrti až k domu, v němž bydlel Diana. Pak mrštně vyskočila z lavičky.

„Merde,“ zaklela našťvaně. Jedno *merde* neznámého původu se jí totiž skutečně přilepilo na botu. Bylo malé a ne moc lepivé, takže jí stačilo párkrát klepnout nohou a bylo zase pryč.

Vypadalo to jako zlé znamení. Jenže kdybych dal na zlá znamení, musel bych být už asi třicetkrát mrtvý.

„Jane,“ pohlédla mi do upřeně do očí Lucie, zatímco si její milenka sklepávala lejno z podrážky. Ani si nepamatuji, kdy mě oslovila takhle přímo.

„Ano?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Slib mi, že se jí nic nestane. Slib mi, že ji nenecháš zemřít.“ Pohodila blondatými vlasy, nakrčila orlí nos a její černé oči se vpily do mých.

„Slibuji. Nic se jí nestane,“ řekl jsem.

„Děkuju.“

Ještě pár sekund na mě civěla a pak také vstala. Chytla Michelle za ruku a vyrazily vstříc *O bairro dos cães*. Po chvíli jsem vstal a vydal se zpátky k Petře. Až po pár metrech jsem si všiml, že jsem do toho *merde* šlápl taky.

* * *

Petra si zapalovala jednu od druhé. Byla nervózní a snažila se to maskovat trestáním jednoho cigára za druhým a zkyslým sarkastickým pohledem. Nebyl jsem nervózní o nic míň, ale zvládal jsem několik technik, kterými jsem dokázal rozrušení skrýt.

Během deseti minut nás zastavila už třetí hlídka. Zatímco turisté a místní se bez objemných zavazadel mohli dostat blíž k základně bez povšimnutí, jakékoliv vozidlo okamžitě kontrolovala esemka.

Ve třetí hlídce byli kromě dvou vojáků i tři kartani. Stáli opodál, ani se nehnuli. V jejich nehnutosti bylo něco děsivého. Neměli žádný výraz tváře, žádná gesta, ani postoj jejich robotického skafandru neprozrazoval nic z toho, co si myslí nebo chystají. Byli kus smrtelně nebezpečného šrotu, u něhož vůbec nikdo nedokázal odhadnout, jak v nejbližším okamžiku zareaguje. Stejně tak nás mohli ignorovat jako skenovat a s pomocí sítě, jíž byli všichni kartani na planetě propojeni, si vyhledávat informace o našem vozidle nebo dokladech.

Vozidlo bylo naštěstí pravé. Skutečně patřilo společnosti rozvážející ryby a jiné mořské tvory do restaurací a obchodů po městě. Horší už to bylo s dokumenty. Vůbec nevím, jak je Confito získal. Jestli si je půjčil od žijících, mrtvých nebo nám vytvořil zcela novou identitu. Ať tak nebo tak, vždycky byla možnost, že nás při důkladnější kontrole údajů odhalí.

Esemkář se tvářil drsně. Přes tmavé sluneční brýle mu nebylo vidět do očí, ale škleb prozrazoval, že máme co do činění s opravdovým

tvrdákem. Mluvil pomalu a trhavě. Slova se z něho táhla jako sopol z mrtvého tučňáka.

„Kam?“ zeptal se. Když už jsem se nadechl, že mu vyjmenuji všechny restaurace zapsané v našem cestovním rozvrhu, který žmoulal v ruce, dodal: „... jedete?“

Znova jsem se nadechl, ale on řekl: „A co...“ Teď už jsem se rozhodl raději počkat. Vyplatilo se to, protože za pár nádechů ze sebe vysoukal: „... vezete?“

„Ryby a chobotnice. Mám toho plnej chladák, šéfe,“ řekl jsem oproti němu rychlostí, které by sotva stačila i neutrina.

Vesmírný mariňák si pomalým pohybem nadzvihl brýle. Měl kupodivu modré oči. Moc s jeho bujnou černou kšticí neladily, ale vypadaly poměrně bystře. Sjel pohledem Petru, která zrovna típla do přetékejícího popelníku cigáro, a pak si prohlédl mě. Nakonec mi beze slova vrátil papíry, modré oči se skryly zpět za černá skla a trhnutím hlavy, které na něj bylo neuvěřitelně rychlé, mi naznačil, abych vypadl.

Šlápl jsem na plyn a rychlostí třicet kilometrů za hodinu vyrazil k základně. Až po deseti minutách mi došlo, že jsem ke konci prohlídky zatajil napětím dech a teprve teď se znovu nadechl. Upíří tak často kyslík nepotřebovali, i když tělo automaticky dýchalo stejně,

jako když v něm ještě nevládly Sangotiny nanočástice.

„Prošlo nám to nějak lehce,“ prohlásila Petra. Kupodivu bez cigarety v ruce.

„Nemyslím si. Kartani si určitě proskenovali celý vůz. Naštěstí Confito v podobných autech pašuje drogy a zbraně docela běžně. Řekl bych, že schránky, ve kterých jsou schované zbraně, budou z olova. To skenery bojových skafandru neprohlédnou. Podle všeho viděli chladák s bednami ryb. Je to mafiánský bastard, ale svou práci umí,“ vysvětlil jsem jí.

„Ty svou práci taky umíš, lásko. Někdy až moc, dobře,“ povzdechla si.

Vůbec jsem netušil, kam tím míří. Je to nabídka ke smíru? Sarkasmus? Narážka na Esmeraldu? Rozhodl jsem se pro nejosvědčenější taktiku: mlčel jsem a její prohlášení zasunul někam hluboko do podvědomí. Až bude čas, budu nad ním přemýšlet.

Teď jsem se potřeboval soustředit na akci proti kartanům. Když jsme na malé lodi utekli z Polska do Jižní Ameriky, slíbili jsme si, že budeme mimozemským okupantům škodit, jak nejlépe dokážeme. Zvláštní bylo, že čím víc se náš úder blížil, tím méně jsem měl do něj chuť.

* * *